

Az eljátszott kegyelem után jön az ítélet.

Ezt Jeruzsálem nem látja még, és nem is hiszi. Csak Jézus látja és 5 virágvasárnap meg is hirdeti. Lelki szemei előtt feltáruulnak a város romjai, a nép földretíportatása, a város teljes feldúlása: "nem hagynak te benned követ kövön." De míg Ninive porog aláta magát Jónás ítélethírdetésére, Jeruzsálem nem rendül bele a félelmetes virágvasárnap profécijébe : "jönnek reád napok..."

Mi tudjuk, hogy Jézus Krisztus jövendölése beteljesedett. Minden úgy lett, ahogyan megmondotta. Eljöttek - nem is sokára - a napok, melyekben nem maradt Jeruzsálemben kő kövön. Jeruzsálem eljátszotta a kegyelmi időt, s eljött hozzá az ítélet.

Ezért síratta Jézus Jeruzsálemet.

S még akkor is, ha unalmasnak, vagy kényelmetlennek tűnik, ha ünneprontásnak találja bárki is, meg kell kérdeznem: Vajjon a mi életünket látva, nem sír-e Jézus? Nem vagyunk-e mi is olyanok, akik eljátszottuk a kegyelmi időt s nincs más hátra, mint "az ítéletnek valami rettenetes várása" /Zeid 10,27/?

Egyetlen bibliai versre utalok befejezésül. Talán az egész Biblia egyik legkegyelmesebb fejezete a János evangélium harmadik része. Hiszen ebben van a "jános-három-tizenhat" is, "a Biblia dióhéjban" : "Úgy szerette Isten e világot..." S régtől fogva szorongat a felismerés, hogy ez a fejezet ezzel a verssel záródik: "Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta." Csak ennyit kérdezek : Engedsz-e a Fiúnak? Magadban felelj reá - talán hozsánna nélkül -, ezen a virágvasárnapon. Ámen.